

———— Szócs Margit

KARÁCSONY VAN,

nem kell elsietned,
ülhetsz tovább az ágy szélén,
ott vagy a legközelebb
gyermekkorodhoz;
átöltözöd sem muszáj,
pizsamában járhatsz egész nap,
csak ne lépj át
a krétával meghúzott körön;
onnan pont a kertre látni,
a hinta romjaira,
a szélcibálta lucfenyőre, melyen
kifosztott szaloncukorként
csüng
angyalkóros testem.

TUDHATNÁD,

hogy ha sokáig
kapaszkodsz a korlátba,
kicserzi bőröd az ellenszél,
és észrevétlen vénül rád
eladósult lelked,
s ha naphosszat bámulod
a lenti fűcsomót,
anélkül,
hogy bármire gondolnál,
lélegzetet vennél,
egyet is pislognál,
mint fotocellás sír,
tárul alattad a mélység,

s végre
beledobálhatod mindazt,
amit kinőttél,
elárultál,
ami elromlott,
rád omlott,
amitől elárvultál,
a rettegést,
a féltést,
az örökséget,
a fölösleget,
a korlátot,
amibe kapaszkodsz,
önmagad emlékét,
egyszóval mindent,
ami hajszállal is több
e kiürült pillanatnál.

DERŰSEN PISLOG

az örök reggel kocsonyájában,
néha szerelmet vall,
ilyenkor egészen emberszerű,
legyet majszolva súgja fülembe,
hogy jövő életében feleségül vesz,
csak várjak türelemmel,
míg levedli a halandóságot.

Ázott pelenkák tócsáiban fürdünk,
félek, hogy idő előtt elragadja egy vízimadár,
és búcsú nélkül emészti át
a kifertőtlenített örökkévalóságba.